

a. Kennis genomen hebbende van de verklaring van Ds L. Doekes te Feijenoord, dat hij zich aan de dogmatische en kerkrechtelijke besluiten der Synoden van 1939—1942 en 1943, alsmede aan de besluiten der Classis ten aanzien van den Kerkeraad van Capelle a. d. IJssel niet conformeerde;

b. Met droefheid constateerend, dat hij na langdurige samensprekingen en ernstige vermaningen in deze houding volhardt, en het zelfs als zijn roeping beschouwt om openlijk den strijd tegen de genoemde besluiten voort te zetten;

c. Overwegende, dat hij hiermede 1e. de door Christus gewilde goede kerkelijke orde verstoort,

2e. het door den Koning der Kerk aan meerdere vergaderingen verleende gezag ondermijnt,

3e. zich niet houdt aan de in het onderteekening-formulier door hem afgelegde belofte;

d. Concludeerend, dat hij zich derhalve schuldig maakt aan de in art. 80 K.O. genoemde zonde van openbare scheurmaking;

besluit met diep leedwezen op grond van art. 79 en 80 K.O. Ds L. Doekes voor den tijd van drie maanden in de uitoefening van zijn ambtelijken dienst te schorsen in de hoop en met de bede, dat onder Gods zegen deze tuchtmaatregel moge dienen om hem op den weg der gehoorzaamheid te doen wederkeren". Aldus het persverslag van de classis; in dezen dus een onverdacht getuigenis van de heerschende synodocratie.

Het is niet mogelijk, dit vonnis te herroepen, zonder dat daarmee heel het beleid der toen heerschappij voerende synode veroordeeld wordt. Want de classis deed niets anders dan de synode als haar meesteres volgen, toen deze aan de kerken durfde te bevelen, „dat in onze kerken niets mag worden geleerd, dat met de betrokken leeruitspraken niet ten volle in overeenstemming is". „Elke propaganda, met name

door ambtsdragers, tegen deze aangenomen leer, niet alleen in den eigenlijken ambtelijken arbeid, maar ook in lezingen, geschriften en verenigingsarbeid, dient te worden nagelaten en geweerd..... En de synode spreekt de verwachting uit, dat alle ambtsdragers hun onderteekening gestand doen, voor trouwbreek zich zullen wachten en er diep van doordrongen zullen zijn, dat alleen in dezen weg het huis des Heeren gebouwd en het goede voor Zion verkregen zal worden". Aldus de synode, op 2 Juni 1944. Zij heeft wel slaafsche leerlingen gevonden voor deze verregaande decreten. Gelukkig; niet allen hebben zich gebogen; God heeft velen vrijgemaakt uit dezen ban.

Ik lees nog eens die beweringen van Dr Praamsma, aan het begin van dit artikel vermeld. Ze zijn onwaar. En dat is niet „het dwaze Gods". Het is, wat hij zelf op een andere plaats in zijn boek noemt: „de leugen in de kerk". L. DOEKES.

* Haart „Thijs Booy"

Uit de synodocratische kerkbode van de classis Gorinchem knippen we volgend merkwaardig officieel nieuws in de rubriek „Uit de Kerken":

GIESSENDAM EN NEDER-HARDINXVELD.

Om dubbele acties te voorkomen diene nu reeds, dat Thijs Booy begin Sept. hier zal optreden.

Dit is dan uit diezelfde classis, die destijds het blonde hoofd in den schoot lei, toen een synode liet zeggen: die candidaat mag niet te Noordeloos bevestigd worden: bevellig Noordeloos. De afgezanten kwamen deels uit een wereldstad, waar ze menschen schorsten omdat ze in een comité zaten, dat „een spreker" wilde doen optreden. De heer Thijs Booy is ons onbekend, maar wie zijn boek kent, weet genoeg, om te concluderen: die classis Gorinchem, daar is men ziende blind. K. S.

POLITIEK EN SOCIAAL LEVEN

Nogmaals: gehandhaafde bestrijding

De oud-secretaris van het C.N.V., de heer Amelink, is in de Gids van 17 Maart j.l. teruggekomen op hetgeen wij in verweer op zijn artikel in de Gids van 11 November 1950 schreven in deze rubriek in de nummers van 13, 20 en 27 Januari j.l. De Redactie van De Gids nam dit artikel van haar oud-secretaris, die een dag vóór de datum, waarop ons laatste tegen het zijne gerichte artikel verscheen, zijn 50 jaar lid zijn van het C.N.V. herdacht, uiteraard gaarne op, doch voegde er aan toe, dat dit het laatste woord zou zijn, dat in dezen pennestrijd opgenomen zou worden door haar.

Terwille van den strijd, die moet doorgaan met het oog op de noodzakelijkheid van een door Gods Woord genormeerde, christelijk sociale actie, waarvoor wij de broeders en zusters voortgaan op te roepen, komen wij ook op dit artikel nogmaals terug, opdat men de principiële draad in deze discussie duidelijk zie liggen en vasthoudt, daar, waar de heer Amelink die naar onze overtuiging liet liggen of losliet.

Betichtte de heer Amelink ons in zijn eerste artikel van oneerlijke en misleidende voorlichting, thans verklaart hij van oordeel te zijn, dat wij niet opzettelijk

de waarheid geweld aan deden, waarvan wij gaarne dankbaar nota nemen. Dat wij evenwel volgens hem toch met de waarheid in conflict komen, schrijft hij thans hieraan toe, „dat de heer Groen beschikt over een rijke fantasie en dat de drog- en droombeelden, die hij zich in zijn fantasie schept, voor zijn besef realiteiten worden en dat die voor hem beginnen te leven". De lezer, die ons in ons betoog en tegenbetoog heeft gevolgd, zal zich wel verbaasd afvragen, hoe de oud-secretaris van het C.N.V. de met citaten uit zijn eigen orgaan en met praktijkgegevens gestaafde weerleggingen van onzen kant, nu op eenmaal naar het rijk der fantasie kan verwijzen. De zaak is deze: Als inleiding van ons antwoord aan den heer Amelink vermeldde wij, dat wij vroeger samen naar eenzelfde kerk trokken, hetgeen nu niet meer het geval is en dat deze scheiding zich maar niet tot gebouwen en andere woonplaats uitstreckte, maar in geheel andere, dwingende redenen haar oorzaak vond. Wij betreurden dit. Daarbij noemden wij de Duystraatkerk te Rotterdam-Delfshaven. De heer Amelink merkt nu op, dat hij kerke in het gebouw aan de Meineszlaan. Best mogelijk, dat in mijn jeugdherinneringen eenige beelden over en door elkander zijn geschoven. Doch ik kan den heer Amelink verzekeren, dat mijn Zondagsche herinneringen mij in dezen niet bedriegen. Niet dat dit zoo-veel uitmaakt voor deze polemiek. Als jarenlange huisvriend van de fam. Schoonhoven trok ik met mijn vriend Koos menigmaal des Zondags met zijn vader, Ds Schoonhoven, naar de Meineszlaankerk, wanneer deze daar het Woord bediende. Wat was de kern van mijn woorden? Immers deze: jaren geleden kende ik den heer Amelink als jongen reeds in de gemeenschap met de kerk des Heeren in mijn woonplaats; in deze gemeenschap ken ik hem nu niet meer, wat mij spijt. Dat is alles en daar komt geen drogreden of fantasie bij te pas. Dit door den heer Amelink gecorrigeerde aanloopje van mij, moet nu evenwel bij hem dienst doen om mij bij de lezers van de Gids aan te dienen als een fantast, die zijn droombeelden zoo reëel voor zich ziet, dat ze voor hem gaan leven. Van iemand, die oneerlijke en misleidende voorlichting geeft, ben ik voor hem dus thans geworden tot een fantastische dromer. Wij maken ons daarom niet druk en komen dan ook door zulk een reactie van den heer Amelink onzerzijds niet in actie. Zeker zal dit ons de nek niet kroken, het kan ons zelfs de pet niet kreuken. Terwijl wij zijn personalistische bestrijding van onzen kant verwijzen naar het rijk der fabelen, houden wij ons met het oog op onze lezers liever er mee bezig om hen te doen zien, dat de heer Amelink in zijn antwoord aan ons hier en daar de plank mislaat of de zaak onaangeroerd laat liggen. En om deze zaak van een deugdelijk genormeerde, christelijk sociale actie is het ons te doen.

In zijn een bepaald woorden de juiste schappelijke beginselen deden aan daarbij door Go Amelink door Go zijn: in in de v christel ten wake die de ha beeld vo met tal v Amelink worden dat wij spreekt gesteide zou juist vulling v Wanneer er als de neer doo Verbond dan ign Het vert het C.N.V. veteraan de orde zouden onderling melijk, d ren gerle eigen co men heb lijdens v krassere lid in e aanvaar geschikt. 11 Maar Ruppert heer Ru de valke leiders z weging van deze zeggen: Gereform men van

De Zendingsarbeid op Oost-Soemba nog niet afgelopen

II

WAARTOE BLEVEN DE APOSTELN ZO LANG ZOWEL TE JERUZALEM ALS TE EFEZE?

Om onderwijs te geven in het lezen? Geenszins! Die tijd was geen tijd van analfabetisme en onwetendheid, maar van kennis en wetenschap. Dus de menschen in die tijd hadden kennis en konden lezen, zowel de Joden als de Grieken. Bovendien was de Schrift (het O. Testament) reeds vertaald in het Grieks, de algemene taal voor alle volken in die tijd.

Derhalve, wanneer de menschen tot bekering gekomen waren, konden zij gemakkelijk de Schrift lezen en de inhoud ervan bestuderen, zoals van de gemeente te Berea vermeld staat: dat zij dagelijks de Schrift onderzochten, of deze dingen alzo waren. (Hand, 17:11).

Dus was het in die tijd niet nodig dat Paulus scholen oprichtte om onderwijs te geven in lezen, opdat de Christenen de Schrift zouden kunnen lezen.

Zo was het ook niet nodig een Opleidingsschool (voor helpers, Evangelisten) (Vert.) op te richten, want er was (voldoende) kennis en die kennis behoeft ook niet vermeerderd te worden, zoals zulks blijkt bij Timotheüs en Titus. Toen deze tot bekering gekomen waren, kregen ze niet eerst een opleiding en werden toen eerst Paulus' helpers, maar ze werden terstond zijn helpers, toen zij tot bekering gekomen waren.

De geneeskunde was toen ook reeds tot ontwikkeling gekomen.

Indien dit alles niet zo ware, dan zou het ook in die tijd nodig zijn geweest scholen op te richten, opdat de menschen zelf de Schrift zouden kunnen lezen. Want voor onwetende en analfabetische volken is er geen andere weg dan dat er scholen gesticht worden, opdat de Gemeente of de kinderen der Gemeente de Schrift kunnen lezen en kennis verkrijgen.

DIT ZO ZIJNDE, WAARTOE BLEVEN DE APOSTELN DAN LANGE TIJD IN DE BOVENGENOEMDE PLAATSEN?

Op deze vraag krijgen we antwoord in Matth. 28:19c, luidende: „..... lerende hen onderhouden, alles wat Ik U geboden heb".

Dit Gods-woord bevat twee dingen.

1. Leer hen om alles uit de gemeente weg te doen wat in strijd is met de eis van Gods Woord.

2. Opdat zij onderhouden, alles wat van hen door het Woord Gods geëist wordt. Of, met andere woorden, dat de Gemeente gezuiverd wordt van een zuurdesem die het leven van de Christelijke gemeente kan verwoesten.

Thans gaan we de eerste Gemeente te Jeruzalem bezien, die voortgekomen is uit het Jodendom.

Over deze gemeente lezen we in Hand. 21:20 wat Jacobus tot Paulus zegt: „Gij ziet, broeder, hoeveel duizenden van de Joden daar zijn, die geloven en zij zijn allen ijverars van de Wet".

Het is dus duidelijk, dat zij niet gemakkelijk zich vrijmaakten van de dienst der Wet, die in de N. Test. tijd behoorde afgeschaft te worden, want het was slechts een schaduwendienst.

Het was voor hen niet gemakkelijk deze zaak los te laten. De Heere Jezus Zelf heeft dit reeds aan Zijn discipelen laten voelen, zeggende: „Nog vele dingen heb ik u te zeggen, doch gij kunt die nu niet dragen" (Joh. 16 vs 12); en in Luc. 5:39 zegt Hij: „En niemand, die oude (wijn) drinkt begeert terstond nieuwe, want hij zegt: „De oude is beter".

Zo hebben ook de Gemeenten uit de heidenen zich niet gemakkelijk vrijgemaakt van de heidense zuurdesem, en dat nog wel Gemeenten, die door apostelen gesticht waren.

Natuurlijk hebben de apostelen, vanaf het ogenblik dat die Gemeenten ontstaan waren, haar geleerd om alle heidense adat of heidense zuurdesem, die in strijd was met de eis van Gods Woord, weg te doen en alle eisen van Gods Woord op te volgen.

Nochtans hebben zij daarna in hun zendbrieven steeds moeten aansporen en vermanen om de heidense gewoonten of heidense zuurdesem weg te doen en te leven met een nieuw leven, zoals dit blijkt uit Efeze 4:17 etc. En zij hebben op de gevaren gewezen, zoals in 1 Cor. 5:16, waar Paulus zegt: „Weet gij niet, dat een weinig zuurdesem het gehele deeg zuur maakt?".

Zoals de Gemeenten, die gesticht werden door de apostelen zelf, zich niet gemakkelijk vrijmaakten van de oude zuurdesem, zo is het ook met de Gemeenten van de huidige tijd.

De zendingen zullen het getuigen, mits zij arbeiden en gemeenten des Heeren stichten en leiden, overeenkomstig Gods Woord. Zij zullen zien dat hun arbeid en taak zwaarder wordt wanneer er gemeenten zijn ontstaan; want het kan niet anders of er moeten allerlei problemen oprijzen in verband met de heidense adat.

Een zending op Soemba heeft eens in een vergadering van goeroe's Indijl gezegd: „Ik dacht eerst, dat, als er Gemeenten waren ontstaan, het werk minder zou worden. Maar integendeel is het niet minder geworden, doch vermeerderd en we moeten nu nog harder werken dan vroeger".

Nogmaals, we moeten niet vergeten, dat de volken in de tijd der apostelen niet dom en analfabetisch waren, doch kennis bezaten en lezen konden. Desondanks was niet gering de tijd die nodig was om hen te leren onderhouden alles wat door Christus bevolen was.

Maar dan geldt dit nog meer voor Gemeenten, die voortgekomen zijn uit een onwetend en analfabetisch volk.

Want het is niet alleen nodig die gemeenten te leren onderhouden alles wat Christus bevolen heeft, maar het is ook nodig de kinderen der Gemeente te onderwijzen, opdat ze kunnen lezen en kennis verkrijgen, om zo zelf het Woord Gods te kunnen lezen en te onderzoeken. Daartoe is er geen andere weg dan het oprichten van scholen, vooral een school tot Opleiding van goeroe's Indijl, om zo leraars te bekomen voor de Gemeenten.

Hoe kunnen anders de Gemeenten voor zichzelf verantwoordelijk zijn en haar opdracht vervullen als Kerk van Christus, n.l. als Profeten, Koningen en Priesters, die verkondigen de deugden des Heren (1 Petr. 2:9)?

Is het geoorloofd de Gemeenten des Heren dom te houden, zodat zij het ambt van Profeet, Priester en Koning niet kunnen vervullen? Hoor slechts het Woord des Heren bij monde van de profeet Hosen, als Hij zegt: „Mijn volk is uitgeroerd omdat het zonder kennis is; dewijl gij de kennis verwerpen hebt, heb ik ook U verwerpen, dat gij Mij het priesterambt niet zult bedienen; dewijl gij de Wet Uws Gods vergeten hebt zal Ik ook Uw kinderen vergeten. (Hos. 4:6).

Daarom mogen de Kerken die zendingen uitzenden — indien er gemeenten zijn ontstaan door het werk harer zendingen — die gemeenten niet in de steek laten, wanneer het haar goedgevindt voordat de tijd daarvoor rijp is.

Thans willen wij zien hoe het staat met de Kerken van Oost Soemba, die ontstaan zijn door het zendingswerk van de Gereformeerde Kerken in Nederland, n.l. of er plaats is voor de beslissing van de Synode van Amersfoort 1948, waarin gezegd wordt: dat het eigenlijke zendingswerk op Oost Soemba beschouwd wordt als bijna voltooid (aflopend).

Waarop berust dit besluit?

De Kerken van Oost Soemba weten dit niet, want deze Synode heeft niet eens gesproken met de Kerken van Oost Soemba, voordat zij dit besluit nam. En, nadat dit besluit genomen werd, er geen kennis van gegeven aan de kerken van Oost Soemba. Is dit zoals het behoort?

Alzo is de (gestelde) vraag tot nu toe een vraag gebleven. Maar hoe het ook zij, de grond voor dit besluit van de Synode is beslist niet in overeenstemming met de situatie, zoals die gevonden wordt in de Kerken van Oost Soemba en met de situatie van de zending aldaar. Want vóór dit besluit te nemen heeft men niet eerst die zaak onderzocht, maar men heeft dit besluit slechts uit de verte genomen.

De situatie, zoals die in de Kerken van Oost Soemba is, kan duidelijk worden uit het hierondergenoemde.

Hoewel de zending reeds tientallen jaren in Oost Soemba gewerkt had, begonnen er eerst tegen het vertrek van ds Colenbrander naar Holland, in 1928, mensen te komen, die naar de Evangelieverkondiging wilden luisteren. Ná 1928 werden op verscheidene plaatsen de mensen, die naar het Evangelie wilden luisteren, allen gedoopt door ds Lambooy, die consulent in Oost Soemba

geworden

Holland.

Hoewel onderwijs dopen, zo Gods Wo anderen, worden, zulks wel

Kunnen tieren en Zulke Ge de Gemeer gedoopt v geworden is der Ge

Voordat reeds Ge christene waren.

De toe want alle nog in di Gemeente kwam in. Evangelie haar, zod werd do

Als we is er dan is er voo formatie-

Dit is nadat hij Zijn leidr was erop zouden v siet word

Alzo w Indijl, m het leven begon re meenten, zich niet Appinged met het

Maar is der ande houding t Kananggi Gods Wo de Kerke rjids de s In dit c van Oost Gods Wo